K513/1150

Édes Miskám!

Nagy sajnálattal olvasám leveledet, s még az sem vigasztalt,
hogy sötét napjaidban gyakorta fölkeres a múzsa-kis„
asszony, mert Homer- vagy Milton dicsősége árán
sem szeretném, hogy az ő sorsukra juss. Azért orvos„
hoz! — de egyszersmind — a rím is úgy üti rá: okos„
hoz!

Tudom hogy e levél már nem kap Hanván, mert
azóta S. Patak felé vitorlázol, haugyan szembajod en„
gedi: mindazáltal megírom, és pedig ma írom meg,
válaszod érkezése napján, mert feleségem u„
gyancsak sürget, ily fontos közlendői levén:
Első: Minekutána az itteni consistorium is jó„
nak látta innen a pataki ünnepélyre két embert
küldeni, névszerint a te Károlyi S. és Arany J. ba„
rátidat: ennek következtében holnap, vagy hol„
nap után ered útnak a mondott Károlyi Sámuel,
meg Szilágyi Sándor meg vagy két apró ta„
nár. Én deprecáltam a kitüntetést, mivel nem
szeretek ünnepeskedni, képeskedni, toásztozni,
vivátozni &c, szóval restelem a sok embert.
Hanem ott lesz Szilágyi Sándor, neki legjobb
ruhája is van köztünk, legnagyobb gourmand
is; tehát méltóan leszünk képviselve. De mind„
ennek mi köze feleségem üzenetéhez? Felelet, az,
hogy nőm, oly reményben, hogy te is ott lészesz,
egy kis tarhonyát szuszakol a Sz. tarisnyá„
jába, neked átadandót. Váltig mondtam, hogy
hátha nem leszesz ott; hogy sokkal könnyebb
ezt vasúton, s per Lévay-Vágó expediálni:
de az asszonyok nem szeretik az egyenes u„
tat. Azért írom meg, hogy ha nem kapnád,

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

úgy is képzeld, mintha megkaptad volna, s köszönd meg szépen.

2or. Ez a pont az én kedves komámasszonynak szól. „Édes jó komácskám! Nincs abból semmi, hogy ez az asszony mostanság Hanvára, illetőleg a levárti fürdőre menjen. Kellene, szent igaz, nagyon kellene néki; de magában nem mehet, s igen alapos oka van rá; együtt pedig az őszszel már Szalontára kell mennünk — máskép a házból is kihuznak — eddig már volt nálunk e nyáron vagy 5–6 rendbeli atyafiság, sógorság, komaság és barátság, most is itt van a feleségem testvérének a felesége — s ezek mind oly reménynyel vannak, hogy a szünidőn hazalátogatunk. Én ugyan egynek sem igérem, sőt valószinü, hogy Kőrösön veszszük, de nőm a hitben él, hogy mi a szünnapokat Szalontán töltjük el. No hát, lelkem édes komám asszony, ne foszsza meg magát a fürdő évszaktól, ne várjon augustusra és miránk, hanem élvezze, míg jó idő van: az egészség istennője pedig öntse minden balzsamát azon gyógyforrásba, hogy édes komácskám lelki testi frisseségben hagyhassa majd el." Én, megvallva bünömet, hamár megyünk valahova, jobb szeretnék Hanvára inkább, mint haza, mert ez utóbbi helyen annyi komédiát csinálnak velem, hogy átallok ott járni is. De egy szóval sem igérek semmit, ki tudja hogy leszünk mi Augustusban? Nem kell-e költöznünk itt, vagy innen.

A papság dolga foly; megszavazták hogy kettő kell, többet még nem hallani. De igen vagy 37 candidatustól. Kivánságod alkalmasint az én működésem nélkül is betelik; rólad, mióta

két papra voxoltak, nem igen történik emlékezés. Hanem emlegetik széles Magyarország minden koriphaeus papját: szóval lehető leghíresb pap kéne, lehető olcsón. – Ha a népre bízzák Fodor lesz egyik, meg valami káplán ember. Nagy pap, kis pap. –

Nőm is fájlalja szemét, s keze reszket az írá, son: azért nem ír k. komámasszonynak. Üvegen-sem lát némelykor. Valóban, édes Miskám, mi négyen betegségre nézve is igen sympathizozunk. Feleségem mindkettőtökkel szem és lábfájásban; ezenkívül fölöslegje is van, egy irtózató fő, fájás, mely minden két hétben elővesz, s akkor egy hétig tart; én a k. komácskámmal fej és fülzúgásban, s veled a vers – (nem)írásban. Csupa rokonszenv!

De hogy e hét semmiből a közelebbi leve, lemre is hagyjak valamit: tehát a jó isten áldjon meg most és mindenkoron!

Jul. 4. 1860.

igaz barátod
Arany J.

3.

M.T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

X